

Proiect “VioGen – RoJust” –

acțiune strategică în scopul implementării efective a standardelor Consiliului Europei privind drepturile omului.

Proiectul VioGen - RoJust vizează îmbunătățirea măsurilor de protecție împotriva violenței domestice și a violenței de gen prin consolidarea capacității autorităților române de asigurare a implementării adecvate a cadrului legislativ privind protecția și nediscriminarea victimelor.

În vederea creșterii accesului specialiștilor la informații relevante în materia violenței domestice și a violenței de gen au fost traduse mai multe hotărâri reprezentative ale Curții Europene a Drepturilor Omului. Traducerea fiecărei hotărâri reprezintă o selecție a paragrafelor relevante privind faptele, încadrarea juridică a acestora, raționamentul CEDO și soluția pronunțată. Versiunile oficiale ale hotărârilor, în limbile în care au fost redactate pot fi consultate pe pagina de internet a CEDO: <https://hudoc.echr.coe.int/>.

Proiectul “VioGen - RoJust” este implementat de Agenția Națională pentru Egalitatea de Șanse între Femei și Bărbați, în calitate de Promotor al proiectului, în parteneriat cu: Centrul FILIA, Asociația TRANSCENA, Asociația ANAIS și Asociația GRADO. Proiectul beneficiază de un grant în valoare de aproximativ 732 de mii de euro oferit de Islanda, Liechtenstein și Norvegia prin Granturile SEE în cadrul Programului Dezvoltare Locală, administrat de Fondul Român de Dezvoltare Socială.

Conținutul acestui document nu reprezintă în mod necesar poziția oficială a Granturilor SEE.

Lucrăm împreună pentru o Europă verde, competitivă și incluzivă.

Pentru informații suplimentare despre proiect, vă rugăm să accesați www.eegrants.ro și www.frds.ro.

Promotor proiect:

AGENȚIA NAȚIONALĂ
PENTRU EGALITATEA DE ȘANSE
ÎNȚRE FEMEI ȘI BĂRBAȚI

Parteneri proiect:

Traducere realizată de Asociația GRADO
Traducător: Simona-Teodora Săsărman

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI

SECȚIA A CINCEA

CAUZA Y ÎMPOTRIVA SLOVENIEI

(Cererea nr. 41107/10)

HOTĂRÂRE

STRASBOURG

28 mai 2015

DEFINITIVĂ

28/08/2015

Hotărârea a devenit definitivă în condițiile prevăzute de articolul 44 § 2. Aceasta poate suferi modificări de formă.

În cauza Y împotriva Sloveniei,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a cincea), reunită într-o cameră compusă din:

Mark Villiger, Președinte,

Angelika Nusberger,

Bostjan M. Zupancic,

Ganna Yudkivska,

Andre Potocki,

Helena Jaderblom,

Ales Pejchal, judecători, și Claudia Westerdiek, grefier de secție,

După ce au deliberat în camera de consiliu la 31 martie 2015,

Pronunță prezenta hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

HOTĂRÂREA Y. ÎMPOTRIVA SLOVENEI

1. La originea cauzei se află cererea nr. 41107/10 îndreptată împotriva Republicii Slovenia, prin care un cetățean sloven, doamna Y („reclamanta”) a sesizat Curtea la data de 17 iulie 2010, în temeiul art. 34 al Convenției pentru Apărarea Drepturilor Omului („Convenția”). Președintele secției a acceptat cererea reclamantei de a nu i se face publică identitatea (Hotărârea judecătorească 47 § 4 din Regulamentul Curții).

2. Reclamanta a fost reprezentată de domnul J. Ahlin, un avocat din Ljubljana. Guvernul sloven („Guvernul”) a fost reprezentat de agentul guvernamental, domnul B. Jovin Hrastnik, avocat al Statului.

3. Reclamanta a pretins că procedurile penale legate de agresiunea sexuală îndreptată împotriva ei fuseseră întârziate în mod nejustificat, nu fuseseră imparțiale și o supuseseră la mai multe experiențe traumatizante, încălcându-i integritatea personală.

4. La 20 februarie 2012 cererea a fost comunicată Guvernului.

ÎN FAPT

I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI

A. Contextul

5. Reclamanta s-a născut în Ucraina în 1987 și s-a mutat în Slovenia în 2000 împreună cu sora și mama ei, care se măritase cu un cetățean din Slovenia.

6. Reclamanta susține că a fost agresată sexual în mod repetat la vârsta de 14 ani, între iulie și decembrie 2001, de către un prieten, X, în vârstă de 55 de ani la data respectivă. Acesta, împreună cu soția lui, avea deseori grijă de ea și o ajuta în pregătirea pentru concursuri de frumusețe.

7. În iulie 2002 reclamanta i-a spus mamei ei despre presupusele agresiuni sexuale, dar nu voia să vorbească despre ele cu nimeni altcineva.

8. În iulie 2002 un preot a făcut o declarație la poliția din Maribor. În declarație acesta afirma că mama reclamantei îi spusese despre îngrijorarea pe care o avea în legătură cu faptul că reclamanta fusese violată de X.

B. Ancheta poliției

9. La 16 iulie 2002, mama reclamantei a înaintat o plângere penală împotriva lui X, în care a pretins că acesta o obligase pe reclamantă să întrețină relații sexuale cu el în repetate rânduri.

10. La 17 iulie 2002 reclamanta a fost interogată de către ofițerii poliției din Maribor și a descris felul în care X o obligase să practice mai multe activități sexuale. În legătură cu momentul agresiunilor, reclamanta a afirmat că X a încercat prima dată să o sărute înainte de iulie 2001, când ea începuse să apară în prezentări de modă. A continuat relatând despre mai multe ocazii în care

HOTĂRÂREA Y. ÎMPOTRIVA SLOVENEI

X o agresase sexual. Un exemplu a fost atunci când acesta s-a așezat peste ea când reclamanta dormea la el acasă și a încercat să aibă contact sexual cu ea, depărtându-i picioarele cu o mână în timp ce o ținea de gură cu cealaltă mână pentru a o împiedica să țipe, dar a fost întrerupt de fiul lui care urca scările. Altă dată, când erau la piscină, a pipăit-o când erau în apă. Altă dată X, chipurile, a dus-o pe reclamantă într-un atelier abandonat deținut de familia lui și i-a făcut sex oral. Mai mult decât atât, conform declarațiilor reclamantei, X o obligase să-i facă sex oral în cel puțin trei ocazii, o dată la el acasă, o dată în garajul firmei lui și a treia oară în duba lui, pe care o parcase în pădurea de lângă oraș. Reclamanta susține că a treia oară a încercat să scape; cu toate acestea, necunoscând împrejurimile, s-a întors la mașină. Ea a afirmat că X încercase de mai multe ori să întrețină relații sexuale cu ea, dar că nu fusese sigură dacă reușise să o penetreze. Apoi a afirmat că încercase să se apere țipând și împingându-l pe X, dar fără succes.

11. Reclamanta a fost examinată de un expert ginecolog, care a constatat că himenul ei era intact. Mai mult, în decursul lunilor iulie și august 2002 poliția l-a interogat pe X, care a negat faptul că ar fi întreținut relații sexuale cu reclamanta și cu alte trei persoane.

12. În urma unei serii de încercări nereușite de a obține informații concrete de la poliție în legătură cu progresul anchetei, mama reclamantei a depus plângere la Parchetul Regiunii Maribor (denumită în continuare Parchetul regional).

13. La 27 iunie 2003 Parchetul regional a trimis o scrisoare Poliției din Maribor, solicitând de urgență o copie a plângerii penale formulate împotriva lui X.

14. La 18 august 2003 poliția a trimis un raport Parchetului regional în care se afirma că reclamanta nu reușise să furnizeze o relatare detaliată a acuzațiilor ei sau să precizeze locațiile în care se petrecuseră presupusele violuri. Poliția a precizat că reclamanta lăsase impresia că ar fi fost într-o stare de stres psihologic puternic și că s-ar fi temut de reacția mamei ei. Au concluzionat că acuzațiile ei de viol erau imposibil de confirmat, iar cauza stresului ei emoțional era imposibil de stabilit.

C. Ancheta judiciară

15. La 28 august 2003 Parchetul regional a formulat o cerere pentru demararea unei anchete judiciare cu privire la acuzațiile de agresiuni sexuale asupra unui minor cu vârsta mai mică de cincisprezece ani aduse împotriva lui X. În cerere se pretindea că X o obligase pe reclamantă să întrețină sex oral cu el și că întreținuse contact sexual cu aceasta cel puțin în trei ocazii, în ciuda refuzului și rezistenței ei.

16. La 7 ianuarie 2005, X a fost citat să se prezinte în fața judecătorului de instrucție a Instanței Regionale din Maribor. Acesta a refuzat să dea o declarație orală. La 10 martie 2005 X, reprezentat de un avocat, a depus o declarație scrisă în care nega acuzațiile. A depus de asemenea un raport medical care arăta că avea o dizabilitate congenitală a brațului stâng.

HOTĂRÂREA Y. ÎMPOTRIVA SLOVENEI

17. La 26 mai 2005 judecătorul de instrucție a decis începerea unei anchete penale privitoare la X. Acesta a făcut apel împotriva deciziei, care a fost respins de către completul de judecată competent al Instanței regionale Maribor.

18. La 17 octombrie 2005 reclamanta a fost audiată în calitate de martoră în fața Instanței din Ljubljana, căreia i se adresase cererea de a efectua audierea martorilor deoarece reclamanta locuia în zonă. Audierea a fost reluată la 8 noiembrie 2005. Nici lui X, nici avocatului lui, nu li s-a adus la cunoștință desfășurarea acestei audieri. Reclamanta a declarat în detaliu când, unde și cum au avut loc pretinsele agresiuni sexuale. Prima declarație descria agresiunea care se petrecuse la domiciliul lui X, când reclamanta dormise acolo, reamintind faptul că X fusese deranjat de fiul lui. În conformitate cu declarațiile reclamantei, a doua molestare a avut loc atunci când X, în loc să o conducă pe reclamantă acasă, a parcat mașina în pădure și a început s-o sărute cu forța. Atunci X a dezbrăcat-o pe reclamantă, i-a desfăcut picioarele cu o mână și a ținut-o de încheieturi cu cealaltă și a încercat din nou să întrețină relații sexuale cu ea, fără a o penetra. Reclamanta a relatat în continuare că în altă ocazie X o dusesse în atelierul abandonat al familiei și îi făcuse sex oral. A afirmat că încercase să se elibereze din strânsoarea lui, dar că X îi immobilizase din nou încheieturile și o palmuise peste față. Din nou încercase să o penetreze vaginal, fără să reușească. X îi ordonase să nu povestească nimănui despre cele întâmplate, amenințând că în caz contrar ar fi făcut în așa fel încât ea și familia ei să fie deportate din Slovenia. Reclamanta a adăugat faptul că își amintea bine aceste trei ocazii, că evenimentele se desfășuraseră exact așa cum le descriesese ea și că existase un număr de incidente similare între iulie și decembrie 2001.

20. La 13 ianuarie 2006, Instanța Regională din Koper, la cererea Instanței Regionale din Maribor, a audiat-o pe D, care a declarat că reclamanta îi spusese despre presupusul viol.

21. La 14 aprilie 2006 judecătorul de instrucție a desemnat un expert ginecolog, B, pentru a stabili probabilitatea ca reclamanta să fi întreținut relații sexuale în perioada cuprinsă între iulie și decembrie 2001. Acesta a avut o discuție cu reclamanta, care a refuzat să se supună unei examinări clinice. Aceasta i-a spus lui B, printre altele, că în ciuda încercărilor făcute de X, nu existase penetrare sexuală. În timpul discuției B a confruntat-o pe reclamantă cu un raport ortopedic conform căruia X nu și-ar fi putut folosi brațul stâng în modurile descrise de ea, la care reclamanta a răspuns că îl văzuse pe X folosindu-se de brațul stâng pentru a ridica obiecte grele. B i-a prezentat reclamantei raportul poliției în care se afirma că nu fusese capabilă să ofere relatări detaliate ale agresiunilor sexuale și ale locațiilor în care se petrecuseră și a întrebat-o de ce nu s-a apărat de X, zgâriindu-l sau mușcându-l, de exemplu. Reclamanta a răspuns că nu se apăraseră și că nu fusese capabilă să facă asta. La 19 iunie expertul și-a pregătit raportul, care se baza pe dovezile de la dosar, inclusiv un raport medical ginecologic din 2002 conform căruia himenul reclamantei era intact la momentul faptelor, și care conținea și discuția cu reclamanta. B a constatat că nu existau semne care să sugereze cu certitudine faptul că reclamanta întreținuse contact sexual cu X la momentul faptelor. În plus față de opinia lui medicală, expertul a comentat că existau anumite neconcordanțe în relatările pe care reclamanta le făcuse cu privire la evenimentele în cauză. Se

HOTĂRÂREA Y. ÎMPOTRIVA SLOVENEI

poate vedea din raport că niciuna dintre presupusele neconcordanțe nu aveau legătură cu vreo problemă medicală.

23. La 20 iunie 2006 judecătorul de instrucție a desemnat cu expert în psihologie clinică, R. Acesta, după efectuarea unei consultații a reclamantei, a prezentat raportul la 4 iulie 2006, și a concluzionat după cum urmează:

„Începând cu anul 2001, Y a prezentat toate simptomele unei victime a abuzului sexual și de altă natură (simptome emoționale, comportamentale și fizice)...

În plus față de consecințele emoționale, reclamanta prezintă tipare comportamentale tipice legate de abuzul la care a fost supusă și de asemenea câteva simptome (tulburări de somn, coșmaruri, colaps). Simptomele sunt enumerate în raport...

Gravitatea consecințelor - fizice și mai ales sexuale - este dificil de estimat la acest moment. Dar, asemenea consecințelor pe termen scurt, și consecințele pe termen lung pot fi preconizate. Amploarea lor reală va deveni evidentă în momente cheie ale vieții reclamantei și în situații de stres...

Din cauza acestor efecte, care sunt cele mai grave în sfera psihologică...este de o importanță mai redusă dacă în timpul comportamentului violent al agresorului, copilul victimă a experimentat sau nu deflorarea...

Tiparele de comportament sexual pot fi evaluate adecvat numai de către un expert în psihologie clinică...”

24. La 24 septembrie 2006, parchetul regional din Maribor l-a pus sub acuzare pe X în temeiul articolului 183 §§ 1 și 2 din Codul Penal pentru agresarea sexuală a unui copil sub vârsta de cincisprezece ani. Obiecția lui X împotriva acuzării a fost respinsă de completul de judecată competent al Instanței din Maribor.

D. Procesul

25. Instanța Regională din Maribor a programat o audiere pentru data de 27 iunie 2007. Cu toate acestea, audierea a fost suspendată la cererea lui X, în baza unui document care dovedea că era în concediu medical de mai multe săptămâni.

26. Apoi a fost programată o audiere pentru data de 3 octombrie 2007, dar a fost suspendată la cererea avocatului lui X. Următoarea audiere avea să aibă loc la data de 12 noiembrie 2007. Cu toate acestea, din cauza absenței unui membru al instanței, audierea a fost suspendată. După aceea X a informat instanța că urma să plece într-o călătorie în interes de serviciu, motiv din care următoarea audiere a fost amânată pentru data de 16 ianuarie 2008.

27. La 16 ianuarie 2008 X nu s-a prezentat în fața instanței. La data de 17 ianuarie 2008 acesta a prezentat un certificat de concediu medical.

28. La 25 ianuarie 2008 avocatul lui X a adus la cunoștința instanței că X îi revocase împuternicirea de reprezentare și că din acel moment avea să fie reprezentat de un alt avocat, M.

HOTĂRÂREA Y. ÎMPOTRIVA SLOVENEI

Cu toate acestea, instanța nu a primit nicio împuternicire de reprezentare care să-l autorizeze pe M drept avocatul lui X. Din cauză că X era acuzat de o faptă penală pentru care reprezentarea legală era obligatorie, la data de 28 ianuarie 2008 instanța l-a desemnat pe M., drept avocatul lui X.

29. La 14 martie 2008 instanța s-a reunit pentru o audiere de la care publicul a fost exclus pe motivul respectării confidențialității și a bunelor moravuri. Curtea a l-a audiat pe X. În cursul audierii, avocatul reclamantei a încercat să obțină revocarea lui M., avocatul lui X, pe motiv că în 2001 reclamanta și mama ei apelaseră la sfatul lui profesional pentru subiectul aflat în discuție. Mai mult decât atât, mama reclamantei avusese o relație intimă cu acesta. M. a negat faptul că ar fi văzut-o vreodată pe reclamantă sau pe mama acesteia și a afirmat că nu avea cunoștință decât despre faptul că avocatul pentru a cărui firmă lucrase la momentul faptelor îl reprezentase pe soțul mamei reclamantei în procedurile de divorț. Instanța a respins cererea, hotărând că nu existau motive legale pentru a-l revoca pe M. în calitate de avocat.

30. La de 14 martie 2008 X a înaintat un memoriu scris, susținând că nu ar fi fost capabil să folosească forța fizică asupra reclamantei deoarece avea o dizabilitate congenitală gravă la brațul stâng, care era de asemenea cu 15 centimetri mai scurt decât brațul drept. X a susținut că nu putea să-și folosească deloc brațul stâng. Mai mult decât atât, a afirmat că el împreună cu familia lui le ajutaseră pe reclamantă și pe sora ei să se integreze în noua lor comunitate și să învețe limba slovenă, în timp ce mama acestora era ocupată cu activități personale. Conform spuselor lui X, acuzațiile de agresiune sexuală fuseseră declanșate de mama reclamantei, care voia să-l extorcheze de bani.

31. La 14 aprilie 2008 instanța a susținut o nouă audiere în cauză. X a fost audiat de procurorul de stat, în cea mai mare parte în legătură cu abilitatea de a-și folosi brațul stâng, și a recunoscut în această privință că deși în mod obișnuit conducea mașini automate, ocazional conducea mașini mai mici, cu transmisie manuală. Totuși, atunci când a fost întrebat dacă condusesese vreodată o camionetă, X a răspuns că această chestiune nu avea relevanță în prezenta cauză, dar a recunoscut totuși că avea carnet pentru toate categoriile de vehicule rutiere. Apoi a fost chemată reclamanta să depună mărturie, iar instanța i-a aprobat solicitarea ca X să fie absent din sala de audieri. În timp ce relata despre situațiile în care fusese abuzată sexual de către X, reclamanta a plâns în mod repetat, motiv din care ședința a fost suspendată pentru câteva minute. Reclamanta a fost apoi audiată de avocatul lui X, M., care a întrebat-o ce greutate și înălțime avusese la data faptelor. Reclamanta a devenit foarte agitată și l-a întrebat pe M. de ce îi pune aceste întrebări și acționa în calitate de avocatul lui X, după ce fusese primul care auzise aceste relatări. M. a comentat că acest lucru făcea parte din tactica acuzatorilor. Audierea a fost suspendată din cauza disconfortului reclamantei.

32. La 9 mai 2008 curtea s-a reunit pentru a treia audiere. Interogarea reclamantei a fost realizată în continuare în absența lui X. Când a fost întrebată ce sentimente avea în legătură cu situația privind retrospectiv, a început să plângă și a spus că nu o ajutase nimeni, iar procedurile tergiversaseră ani de zile, timp în care trebuise să retrăiască trauma.

HOTĂRÂREA Y. ÎMPOTRIVA SLOVENEI

33. La 27 august 2008 reclamanta a depus un recurs în temeiul Legii pentru Protecția Dreptului la Audiare fără Întârzieri Nejustificate din 2006 (în continuare numit „Legea 2006”) pentru a accelera procedurile.

34. La 26 septembrie 2008 instanța s-a reunit a patra oară, ședință de la care publicul a fost exclus. Cu această ocazie X i-a adresat personal reclamantei mai mult de o sută de întrebări, începând cu un comentariu în forma unei întrebări „Este adevărat că mi-ai spus și mi-ai demonstrat că poți plânge la comandă și că toată lumea o să te creadă?” Din procesul-verbal al audierii nu reiese că reclamanta ar fi dat vreun răspuns. Apoi X i-a pus o serie de întrebări care aveau ca scop să dovedească faptul că se întâlniseră de cele mai multe ori la adunări ale familiilor lor sau atunci când reclamanta, având nevoie de un mijloc de transport sau de alt fel de asistență, îi căutase în mod activ compania. Printre întrebările puse de X au fost următoarele: „Este adevărat că nu aș fi putut să te agresez în seara evenimentului, după cum ai afirmat la data de 14 aprilie?”, „Este adevărat că dacă aș fi vrut să-mi satisfac nevoile sexuale, te-aș fi sunat cel puțin o dată?”, „De ce m-ai fi sunat în septembrie și m-ai fi rugat să te scot din oraș, dacă te violasem deja de cinci ori până la acea dată?”, „Tu de ce mă sunai pe mine, pentru că eu cu siguranță nu te-am sunat niciodată?” sau ”Este adevărat că tu m-ai rugat în mod specific să ieșim din oraș singuri pentru că voiai să îți sărbătorești succesul pe care îl înregistraseși la un concurs de frumusețe?” Reclamanta a insistat afirmând că nu îl sunase pe X și că nu inițiasse ieșiri cu el, ci că el o sunase pe ea. X a întreat-o de asemenea pe reclamantă dacă îi spusese că odată ce ar fi avut un prieten ar fi fost întotdeauna în avantaj, pentru că voia să fie amantă.

35. Mai mult, X a pretins că acuzațiile de viol erau născociri ale mamei reclamantei. Din acest motiv i-a pus reclamantei multe întrebări despre mama ei, inclusiv despre cunoașterea limbii slovene, despre serviciu și despre relațiile ei personale. În continuare X a confruntat-o pe reclamantă cu raportul medical care arăta că avea o dizabilitate gravă a brațului stâng. Reclamanta a insistat afirmând că îl văzuse pe X folosindu-și brațul stâng în viața de zi cu zi, inclusiv pentru a conduce vehicule, a ridica și a-i duce în brațe pe copiii lui și ghizdanele acestora, și a căra cutii și sticle. În timpul interogării X a contestat corectitudinea și credibilitatea răspunsurilor reclamantei, comentând pe larg circumstanțele descrise de aceasta și respingând versiunea evenimentelor prezentată de ea. A continuat să facă acest lucru și după ce președintele instanței i-a explicat că urma să aibă oportunitatea de a-și prezenta comentariile după interogatoriul reclamantei.

36. În timpul interogatoriului X a repetat câteva întrebări și în cele din urmă a fost avertizat în legătură cu acest fapt de către președintele instanței. Mai mult, președintele instanței a exclus șapte întrebări pe motiv că le-a considerat fără relevanță în prezenta cauză.

37. În trei ocazii când reclamanta a devenit agitată și a început să plângă, instanța a luat scurte pauze. După una dintre aceste pauze X a întreat-o pe reclamantă dacă s-ar fi simțit mai bine dacă s-ar fi dus toți să ia prânzul, așa cum obișnuiau să facă, și poate atunci nu ar mai fi plâns așa de mult.

HOTĂRÂREA Y. ÎMPOTRIVA SLOVENEI

38. La un moment dat reclamanta a cerut instanței să încheie audierea deoarece întrebările erau prea stresante pentru ea. Cu toate astea, după ce X i-a adus la cunoștință faptul că următoarea audiere nu avea cum să aibă loc înainte de 19 noiembrie 2008, când el avea să se întoarcă din călătoria de serviciu, reclamanta i-a spus în timp ce plângea să continue cu întrebările pentru că voia să termine mai repede. În cele din urmă, după patru ore de interogare a reclamantei, președintele instanței a încheiat audierea până la data de 13 octombrie 2008.

39. Soția, soacra și un angajat de-al lui X au fost interogați la următoarea audiere și toți trei au afirmat că acesta își putea utiliza foarte puțin brațul stâng și cu siguranță nu putea ridica greutate.

40. La 24 noiembrie 2008 s-a ținut a șasea audiere. Interogarea reclamantei de către X a durat o oră și jumătate. Atunci când a fost interogată de către M., avocatul lui X, reclamanta a afirmat din nou că îi spusese întreaga poveste cu mult timp în urmă. M. a negat acest fapt, afirmând că dacă ar fi fost informat, ar fi sfătuit-o pe reclamantă să se ducă la spital și la poliție. Odată ce interogarea reclamantei s-a încheiat, a fost interogată mama acesteia, în cea mai mare măsură asupra relațiilor ei personale.

41. La sfârșitul audierii, M., avocatul lui X, a confirmat faptul că o întâlnise pe mama reclamantei atunci când lucra la o firmă de avocatură unde era un avocat care o reprezentase pe aceasta în anumite proceduri judiciare. A afirmat de asemenea că avea să informeze curtea în termen de trei zile dacă avea să ceară să se retragă din reprezentarea lui X în procedurile în chestiune. La 25 noiembrie 2008 M. a cerut permisiunea instanței de a se retrage din cauză, având în vedere că fusese afectat personal de anumite afirmații ale mamei reclamantei.

42. La audierea din 15 decembrie 2008 instanța a respins cererea avocatului lui X, M., considerând că nu existau motive legale pentru suspendarea lui din calitatea de avocat al lui X. Medicul ginecolog, B., a fost audiat în calitate de martor. A afirmat că pentru a clarifica circumstanțele faptelor, abordase în raportul lui anumite aspecte care nu făceau parte din cerințele judecătorului de instrucție. Mai mult, a reamintit faptul că himenul reclamantei fusese intact la data faptelor.

43. La 22 ianuarie 2009 curtea s-a reunit pentru a opta oară în cauza prezentă și a audiat un expert în psihologie clinică, R., care a afirmat din nou că abuzul sexual care avusese loc cu mult timp în urmă nu putea fi dovedit prin vreo probă materială și că puteau fi evaluate numai consecințele psihologice. Mai departe a reamintit faptul că reclamanta prezenta simptome clare ale abuzului sexual.

44. La 20 februarie 2009 instanța l-a desemnat pe T., un alt expert în ginecologie, să-și exprime părerea dacă reclamanta ar fi putut să fi întreținut relații sexuale la data faptelor, având în vedere rezultatele examenului medical (a se vedea paragraful 11, mai sus). La 10 martie 2009 expertul și-a prezentat raportul, în care afirma că rezultatele nu erau incompatibile cu relatarea evenimentelor în discuție făcută de reclamantă.

HOTĂRÂREA Y. ÎMPOTRIVA SLOVENEI

45. La 16 martie 2009 instanța a ținut o audiere în care l-a desemnat pe N., un expert ortoped, pentru a pregăti o opinie despre posibilitatea ca X să fi fost autorul actelor descrise de reclamantă, având în vedere dizabilitățile pe care le prezenta la brațul stâng.

46. La 5 mai 2009 N. și-a transmis raportul în care constatase că brațul stâng al lui X prezenta o dizabilitate gravă, motiv din care unele dintre evenimente nu ar fi avut cum să se petreacă așa cum le descriesese reclamanta.

47. La 8 iunie 2009 instanța s-a reunit pentru o audiere la care a fost interogat N. În continuarea întrebărilor puse de avocatul reclamantei, N. a explicat faptul că opiniile lui se bazau pe documentele din dosarul medical al lui X, pe radiografiile pe care X i le pusese la dispoziție și pe examinarea medicală a acestuia.

48. La 9 iulie 2009 a avut loc o nouă audiere. Reclamanta a solicitat ca N. să fie audiat în continuare.

49. La 29 septembrie 2009 curtea s-a reunit a doisprezece și ultima oară în această cauză. La această audiere reclamanta și procurorul statului l-au interogat pe N., care a afirmat printre altele că X putea să-și folosească brațul stâng numai pentru a asista brațul drept în efectuarea anumitor sarcini și că practic nu avea niciun pic de forță în brațul stâng. Conform expertizei lui, X nu ar fi putut să depărteze picioarele reclamantei cu brațul stâng și nu ar fi putut nici să-și dea jos pantalonii, așa cum pretinsese reclamanta. După ce a fost întrebat pe procuror dacă estimarea lui se baza pe presupunerea că reclamanta își folosise toată forța pentru a i se opune lui X, N. a afirmat: „Nu mi-am bazat concluzia pe această presupunere, având în vedere că nu am știut dacă ea i-a rezistat sau s-a supus de bună voie.” Când a fost întrebat dacă reclamanta, care era în vârstă de 14 ani la data faptelor, ar fi putut să i se opună lui X, care se presupunea că se așezase pe ea, acesta a răspuns afirmativ. N. a declarat de asemenea că deși X avea o forță peste medie în brațul drept, nu ar fi putut s-o atace pe reclamantă așa cum pretindea ea.

50. După interogarea lui N., reclamanta, care ceruse și obținuse o opinie de la un alt ortoped independent de procedurile din instanță, care precizase că era posibil ca X să aibă în continuare o utilizare limitată a brațului stâng, a solicitat desemnarea unui alt expert ortoped, pe motivul îndoielilor legate de concluziile lui N. Instanța a respins această cerere pe motiv că nu era necesară. A respins de asemenea cererea reclamantei ca instanța să o audieze ca martor pe sora ei și pe fostul soț al mamei ei, care se presupunea că l-ar fi văzut pe X vâslind cu ambele brațe. A fost respinsă de asemenea cererea înaintată de procuror pentru o nouă examinare a reclamantei.

51. La sfârșitul audierii instanța a pronunțat hotărârea, achitându-l pe X de toate acuzațiile. Având în vedere acest verdict, instanța i-a recomandat reclamantei să facă cerere pentru despăgubiri, pe care ea o înaintase în decursul procedurilor, în fața instanței civile.

HOTĂRÂREA Y. ÎMPOTRIVA SLOVENEI

52. La 15 decembrie 2009 reclamanta a făcut un nou recurs în temeiul Legii 2006. La 22 decembrie 2009 a primit un răspuns de la instanță prin care era informată că motivarea verdictului îi fusese trimisă în ziua respectivă.

53. În argumentarea scrisă, instanța explica faptul că raportul expertului ortoped contesta abilitatea lui X de a desfășura anumite acțiuni descrise de reclamantă, pentru care ar fi trebuit să-și folosească ambele brațe. După cum explicase expertul, X nu era capabil nici măcar să-și miște brațul într-o poziție care i-ar fi permis să-și dea jos pantalonii sau să depărteze picioarele reclamantei. Potrivit instanței, faptul că unele dintre acuzațiile reclamantei erau infirmate de către expert, ridică semne de îndoială asupra întregii versiuni a evenimentelor prezentate de aceasta. Ținând cont de principiul conform căruia pârâtul trebuie să beneficieze de prezumția de nevinovăție (*in dubio pro reo*), instanța îl achitase pe X. În privința raportului expertului în psihologie, R., care a constatat că reclamanta fusese victima abuzului sexual, instanța a menționat că nu putea ignora hotărârea pronunțată într-un alt set de proceduri privindu-l pe înstrăinatul soț al mamei reclamantei, în care instanța competentă confirmase că acesta se angajase în activități sexuale în fața reclamantei și a surorii ei și de asemenea se purtase într-o manieră inadecvată cu reclamanta.

54. La 30 decembrie 2009 procurorul statului a formulat un recurs în care a criticat instanța pentru că nu ținuse cont de faptul că, având în vedere genul, precum și greutatea lui, X era mult mai puternic decât reclamanta și era de asemenea într-o poziție de putere datorită statutului lui economic și social. Mai mult, a subliniat faptul că X operase vehicule cu transmisie mecanică, ceea ce necesita folosirea ambelor brațe. Procurorul a argumentat în continuare că fapta penală în chestiune nu cerea ca actul sexual să fi fost săvârșit cu forța; era suficient faptul că reclamanta i se opusese. A subliniat de asemenea faptul că procedurile fuseseră pe rol timp de opt ani, lucru care a agravat trauma suferită de reclamantă.

55. Recursul a fost respins la 26 mai 2010 de către Instanța Superioară din Maribor, care a stabilit că motivarea hotărârii judecătorești era clară și precisă în privința îndoielii că X săvârșise presupusele fapte penale.

56. Reclamanta a solicitat în continuare Procurorului General al Statului să înainteze o cerere pentru protecția legalității (o măsură extraordinară). La 28 iulie 2010 Procurorul General al Statului a informat-o pe reclamantă că cererea menționată putea să vizeze numai chestiuni de procedură și nu faptele, pe care reclamanta le adusese în discuție.

E. Compensații pentru întâzieri în procedurile penale

57. La 11 februarie 2011 reclamanta și Guvernul au ajuns la o soluționare extrajudiciară în temeiul Legii 2006 în valoare de 1080 Euro (EUR), pentru prejudiciu material și moral suportat de reclamantă ca urmare a încălcării dreptului la un proces fără întâzieri nejustificate în procedurile penale în chestiune. Reclamanta a mai primit 129.60 EUR pentru costurile suportate în timpul procedurilor.

HOTĂRÂREA Y. ÎMPOTRIVA SLOVENEI

II. DREPTUL ȘI PRACTICA RELAVANTE

(...)

ÎN DREPT

CU PRIVIRE LA PRETINSA ÎNCĂLCARE A ART. 3 ȘI 8 DIN CONVENȚIE

73. Reclamata s-a plâns în temeiul art.3 și 8 din convenție că procedurile penale privind atacurile sexuale săvârșite asupra persoanei ei fuseseră în contradicție cu obligația pozitivă a statului de a asigura o protecție legală eficientă împotriva abuzului sexual, deoarece fuseseră întârziate în mod nejustificat, nu dăduseră dovadă de imparțialitate și o expuseseră la niște experiențe traumatice grave, încălcându-i integritatea personală. Mai mult, reclamanta a pretins că nu a avut o cale de atac eficientă în legătură cu plângerile ei, așa cum cerea art.13 din Convenție.

74. Cu privire la natura și fondul plângerilor de mai sus, Curtea consideră că pretinsele întâzieri și comportamente imparțiale ale instanțelor naționale trebuie analizate numai sub imperiul art.3 din Convenție (a se vedea *P.M. împotriva Bulgariei*, nr. 49669/07, § 58, 24 ianuarie 2012). Conform acestui articol:

Articolul 3

„Nimeni nu poate fi supus torturii, nici tratamentelor sau pedepselor inumane sau degradante.”

75. Celelalte plângeri ale reclamantei cu privire la lipsa măsurilor de protecție acordate ei în timpul procedurilor penale ridică anumite semne de întrebare în legătură cu domeniul de aplicare al obligației statului de a proteja victimele infracțiunilor care apar ca martori în procedurile penale. În circumstanțele particulare ale prezentei cauze, Curtea este de părere că aceste probleme trebuie judecate în temeiul art.8 din Convenție, potrivit căruia:

„1. Orice persoană are dreptul la respectarea vieții sale private și de familie, a domiciliului său și a corespondenței sale.

2. Nu este admis amestecul unei autorități publice în exercitarea acestui drept decât în măsura în care acesta este prevăzut de lege și constituie, într-o societate democratică, o măsură necesară pentru securitatea națională, siguranța publică, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii și prevenirea faptelor penale, protecția sănătății, a moralei, a drepturilor și libertăților altora.”

A. Cu privire la admisibilitate

1. Neepuizarea căilor de recurs interne

76. Guvernul a susținut că reclamanta nu a reușit să epuizeze căile de recurs interne pentru că nu a formulat o acțiune împotriva statului pentru despăgubiri pentru prejudicii morale cauzate de autoritățile statului în temeiul art.148 și 179 din Codul Obligațiilor. Conform Statului, orice comportament nelegal din partea autorităților ar putea să constituie în mod potențial o încălcare a

HOTĂRÂREA Y. ÎMPOTRIVA SLOVENEI

drepturilor individuale. În sprijinul observațiilor lor, au citat opt decizii ale Curții Supreme adoptate între 1999 și 2009 și trei decizii ale Înaltei Instanțe din Ljubljana din 2010 și 2011, demonstrând faptul că în unele cazuri instanțele naționale găsiseră statul răspunzător pentru daune legate de munca angajaților lui și de exercitarea puterilor lor. Mai mult, Guvernul a înaintat mai multe decizii ale Curții Supreme, ale Înaltei Instanțe din Ljubljana și ale Înaltei Instanțe din Maribor, adoptate între 1992 și 2011, în care o serie largă de drepturi, cum ar fi drepturile la demnitate personală, la integritate fizică și mentală, la o viață de familie, la un mediu de viață sănătos, la libertate personală, la respect față de cei decedați și la inviolabilitatea domiciliului, au fost considerate drepturi individuale de către curți și s-a stabilit că încălcările legilor au produs prejudiciu psihologic care justifica despăgubiri.

77. Reclamanta a contestat argumentele Guvernului, observând că despăgubirile pentru prejudicii morale pot fi solicitate în temeiul art. 179 din Codul Civil în cazurile care intră sub incidența uneia dintre categoriile enumerate acolo, și că nu a existat niciun indiciu pentru faptul că instanțele naționale au considerat că obligațiile pozitive ale statului ar intra în vreuna dintre aceste categorii sau, în mod particular, în categoria drepturilor individuale. Reclamanta a subliniat faptul că jurisprudența prezentată de Guvern nu era relevantă pentru cauza ei și a concluzionat că despăgubirea propusă de Guvern nu era stabilită în practică. Mai mult, reclamanta a fost de părere că în cazurile ca al ei, protecția oferită de dreptul civil nu era suficientă, de vreme ce acordarea compensației nu putea satisface cerințele procedurale ale art.3 și 8 din Convenție.

78. Curtea observă că Guvernul a adus obiecții similare pentru neepuizarea căilor de recurs interne bazate pe presupusa existență deja a unui proces civil pentru despăgubiri în cauza *W împotriva Sloveniei* (nr. 24125/06, §§ 75-77, 23 ianuarie 2014). În cauza respectivă Curtea a constatat că toate deciziile interne avansate de Guvern se refereau la drepturi materiale și nu la drepturi care derivă din obligația pozitivă a statului de a desfășura o anchetă și un proces penal eficiente. Astfel, a decis că procesul pentru despăgubiri nu îi oferise reclamantei perspective rezonabile de succes și a respins obiecția Guvernului. Luând în considerare de asemenea interpretarea strictă a categoriilor de despăgubiri morale recunoscute legal de jurisprudența instanțelor naționale (a se vedea paragraful 67 de mai sus), Curtea nu găsește niciun motiv de a reexamina concluziile cauzei *W împotriva Sloveniei*.

79. De asemenea, Curtea nu este convinsă că un proces pentru despăgubiri împotriva statului i-ar fi oferit reclamantei o remediere reală cu privire la plângerile ei legate de întreaga gamă de traume psihologice suportate de aceasta ca rezultat al interogării personale de către inculpat, de participarea la proceduri a avocatului inculpatului, care se presupune că fusese consultat anterior de către reclamantă în aceeași cauză și presupusa interogare neadecvată de către un expert în ginecologie. În această privință, Curtea observă că în procedurile interne pentru despăgubiri, reclamanta ar fi trebuit să demonstreze, printre altele, că presupusele deficiențe fuseseră nelegale din punct de vedere al legislației interne pentru a putea beneficia de despăgubiri. (a se vedea paragraful 66 de mai sus și *L.M. împotriva Sloveniei*, nr. 32863/05, §§ 168-69, 12 iunie 2014). Cu toate acestea, se pare că implicarea avocatului inculpatului în proceduri nu a fost în contradicție

HOTĂRÂREA Y. ÎMPOTRIVA SLOVENEI

cu legea internă (a se vedea paragraful 29 de mai sus și 91 de mai jos). Mai mult, jurisprudența prezentată de Guvern nu indică dacă domeniul de aplicare a răspunderii statului se referă la conduita martorilor experți desemnați de instanță.

80. Având în vedere considerațiile de mai sus, Curtea respinge obiecția Guvernului pentru neepuizarea căilor de recurs interne.

2. Lipsa calității de victimă

81. Guvernul a pledat că reclamanta nu era în poziția în care să ridice problema promptitudinii investigației și a procesului care ar fi decurs din aceasta, având în vedere că se ajunsese la o soluționare extrajudiciară care îi acordase o despăgubire în temeiul Legii 2006 (a se vedea paragraful 57 de mai sus).

82. Reclamanta a subliniat faptul că înțelegerea viza numai încălcarea drepturilor sale în temeiul art.6 din Convenție și că Legea 2006 nu se aplica plângerilor pentru încălcarea drepturilor protejate în temeiul art.3 și 8 din Convenție.

83. Deși Curtea nu exclude posibilitatea ca despăgubirea acordată în conformitate cu această Lege - care are în principiu scopul de a despăgubi încălcările dreptului la un proces în timp rezonabil - poate acorda o despăgubire eficientă pentru nerespectarea cerințelor procedurale ale statului în temeiul altor dispoziții ale Convenției (a se vedea *W împotriva Sloveniei*, citat mai sus, § 76), nu pare că în cazul prezent încălcarea art.3 din Convenție a fost recunoscută de instanțele naționale (a se vedea în schimb, ibidem § 78). Mai mult, nu este clar dacă despăgubirea s-a referit numai la faza de judecată a procedurilor sau a acoperit și faza de investigații. În această lumină, Curtea consideră că acordarea de despăgubiri nu a privat reclamanta de statutul de victimă cu privire la întârzierea procedurilor penale.

3. Concluzie

84. Curtea constată că cererea nu este în mod vădit nefondată în sensul art. 35 § 3 (a) din Convenție. Constată de asemenea că nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate și că trebuie așadar declarată admisibilă.

B. Cu privire la fond

1. Argumentele părților

(a) Reclamanta

85. Reclamanta a susținut că investigația de agresiune sexuală comisă asupra ei și procedurile judiciare care au urmat fuseseră ineficiente și întârziate în mod nerezonabil, autoritățile având o atitudine discriminatorie față de ea din cauza originii ei ucrainene. În primul rând a invocat faptul că poliția din Maribor lăsase anchetarea plângerilor ei în stare latentă pentru un an și trimisese un raport biroului Procurorului de Stat din regiunea Maribor numai când i se ceruse acest lucru de

HOTĂRÂREA Y. ÎMPOTRIVA SLOVENEI

către Parchet. Mai mult, Instanța Regională din Maribor nu desfășurase judecata în conformitate cu termenele-limită stabilite de legislația internă. În legătură cu aceasta, reclamanta a susținut de asemenea că nu fusese responsabilitatea ei să încerce să accelereze desfășurarea procedurilor judiciare.

86. În al doilea rând, Instanța Regională din Maribor refuzase să convoace martori importanți sau să desemneze un nou expert ortoped pentru a clarifica dacă dizabilitatea lui X îl împiedicase cu adevărat pe acesta să desfășoare actele de violență pretinse de reclamantă. De asemenea instanța nu dăduse dovadă de imparțialitate, bazându-se în cea mai mare parte pe raportul ortopedului, care se baza pe presupunerea că reclamanta fusese capabilă să se apere în mod activ. Mai mult, raportul era în contradicție cu alte dovezi care demonstau că era posibil ca X să nu fi fost complet lipsit de capacitatea de a-și folosi mâna stângă.

87. Apoi reclamanta s-a plâns de faptul că statul nu a reușit să-i protejeze integritatea personală în timpul procedurilor. În legătură cu aceasta, a susținut că expertul ginecolog, B., și-a depășit atribuțiile și, în loc să răspundă întrebărilor judecătorului de instrucție referitoare la probabilitatea producerii contactului sexual, era hotărât să descopere dacă fusese comisă o infracțiune, punându-i reclamantei un număr de întrebări care o puseseră în poziția de a se apăra de el (a se vedea paragraful 22 de mai sus).

88. Mai mult, deși reclamanta fusese interogată în timpul anchetei, după aceea a trebuit să depună mărturie la patru audieri în fața Instanței Regionale din Maribor, audieri la care inculpatului i se permisesse să o chestioneze personal, adresându-i multe întrebări provocatoare și repetitive, în ciuda faptului că se presupunea că era reprezentat legal și acele întrebări ar fi putut fi adresate de avocatul său. Această interogare îi provocase o suferință psihologică intensă; se simțise frustrată, umilită și neputincioasă. Mai mult, inculpatul fusese reprezentat de un avocat căruia reclamanta îi vorbise înainte despre evenimentele în chestiune și era, așadar într-o poziție în care ar fi putut să folosească într-un mod necorespunzător, sau chiar abuziv, informațiile primite. În legătură cu aceasta, reclamanta, bazându-se pe jurisprudența Curții și în mod particular pe hotărârile în cauzele *Doorson împotriva Olandei* (26 martie 1996, *Rapoarte ale Hotărârilor și Deciziilor* 1996-II); *Van Mechelen și alții împotriva Olandei* (23 aprilie 1997, *Rapoarte* 1997-III); și *S.N. împotriva Suediei* (nr. 34209/96, ECHR 2002-V), a susținut în continuare că legea internă nu prevedea ca drepturile la apărare ale acuzatului în temeiul art.6 din Convenție să fie puse în balanță cu integritatea personală și confidențialitatea victimelor protejate de art.3 și 8. Conform reclamantei, trauma pe care o suferise îi provocase dificultăți psihologice severe și permanente, ceea ce avuseseră drept consecință compromiterea sistemului imunitar. În cele din urmă reclamanta s-a plâns de faptul că legislația internă nu i-a acordat o cale de atac eficientă pentru plângerile ei.

(b) Guvernul

89. Guvernul a pledat că ancheta presupuselor agresiuni sexuale asupra reclamantei și procesul care a urmat, fuseseră eficiente. Poliția i-a interogat pe reclamantă și pe X, precum și pe toți

HOTĂRÂREA Y. ÎMPOTRIVA SLOVENEI

martorii relevanți și nu a existat nicio dovadă că plângerea penală nu ar fi fost înaintată Parchetului în absența intervenției celui din urmă. Ancheta judiciară se desfășurase în mod corespunzător și a fost urmată de punerea sub acuzare a lui X.

90. Guvernul a susținut de asemenea că procesul a fost nepărtinitor. Cu privire la faptul că raportul ortopedului ar fi fost contrazis de alte mărturii, a subliniat aceea că raportul medical se bazase pe documentația medicală și examinarea clinică a lui X și nu ar fi conținut contradicții sau nereguli care să ridice îndoieli cu privire la corectitudinea lui. Având în vedere că presupusele acte de agresiune sexuală nu au avut loc în prezența vreunui martor și nici nu au fost confirmate de rezultatele examinării ginecologice, Instanța Regională din Maribor l-a achitat pe X. Deși era adevărat că reclamanta manifesta simptomele abuzului sexual, instanța nu a putut să nu ia în considerare faptul că o altă serie de proceduri penale îndreptate împotriva altei persoane suspectate de a o fi abuzat sexual pe reclamantă, își așteptau soluționarea, fapt care nu a fost luat în considerare de către expertul psiholog atunci când și-a pregătit raportul. În al doilea rând, Guvernul a susținut că expertul ginecolog nu a „chestionat-o” pe reclamantă, ci a avut o conversație cu ea în afara audierii din sala de judecată. În opinia Guvernului, reclamanta ar fi putut cere ca expertul să fie sancționat, dacă ar fi considerat că nu-și desfășura activitatea într-un mod corespunzător.

91. Mai departe, în ceea ce privește avocatul din oficiu M., Guvernul a susținut faptul că Instanța Regională din Maribor a respectat dispozițiile legale care reglementează desemnarea avocaților din oficiu, având în vedere că X beneficia de reprezentare obligatorie. Mai mult, în cererea ei de a-l suspenda pe M. din calitatea de avocat al lui X, reclamanta nu a reușit să prezinte niciun motiv care în temeiul legislației interne să justifice o decizie în favoarea ei; astfel instanța nu avusese datoria de a audia părțile în această chestiune. Guvernul a adăugat că faptul că M. lucrase la un moment dat la o firmă de avocatură care l-a reprezentat pe soțul mamei reclamantei în procedurile de divorț, nu conducea la concluzia că M. nu ar fi trebuit să-l reprezinte pe X.

92. Mai mult, Guvernul a afirmat că au fost adoptate un număr de măsuri, atât în timpul investigației, cât și în timpul procesului, cu scopul de a preveni agravarea traumei reclamantei. În timpul investigației reclamanta a fost audiată în absența lui X și a avocatului acestuia. Astfel, procesul fusese primul moment când acuzatul avusese ocazia de a-i pune întrebări reclamantei și trebuie luat în considerare faptul că ea era singura martoră a presupuselor fapte penale ale lui X. În această privință, Guvernul a fost de părere că cauza reclamantei era de natură să conducă la o limitare a drepturilor la apărare ale acuzatului astfel încât să-i interzică să o interogheze. Guvernul a subliniat faptul că prezenta cauză era diferită de *Doorson, Van Mechelen și alții și S.N. împotriva Suediei*, având în vedere că siguranța reclamantei nu fusese pusă în pericol și aceasta nu fusese minoră. Totuși, Guvernul a reamintit faptul că Instanța Regională din Maribor eliminase publicul de la audieri și îl scosese pe X din sala de judecată în timpul mărturiei reclamantei. După ce reclamanta a depus mărturie, instanța i-a aprobat cererea de a fi interogată de acuzat la următoarea audiere.

HOTĂRÂREA Y. ÎMPOTRIVA SLOVENEI

93. În legătură cu aceasta, Guvernul a subliniat că lui X nu îi fusese permis să îi pună reclamantei anumite întrebări care nu aveau legătură cu cauza sau care erau interzise pe alte criterii. Mai mult, instanța a ordonat de mai multe ori pauze în timpul interogării reclamantei; Guvernul a susținut că reclamanta ar fi putut solicita mai multe pauze dacă le-ar fi considerat necesare. De asemenea, reclamanta a fost reprezentată de un avocat pe timpul procedurilor.

94. În ultimul rând, în legătură cu întârzierile în desfășurarea procedurilor, Guvernul a subliniat că în faza de investigații a procedurilor, reclamanta ar fi putut să se plângă de aceste întârzieri la președintele curții competente (a se vedea paragraful 61 de mai sus), dar nu făcuse asta. Guvernul a recunoscut totuși că reclamanta înaintase două recursuri în temeiul Legii 2006 (a se vedea paragrafele 33 și 52 de mai sus). Instanța Regională din Maribor răspunsese în mod adecvat în ambele ocazii: prima dată a fost programată o audiere în decurs de o lună, iar a doua oară, motivarea deciziei a fost pregătită și trimisă reclamantei la câteva zile de la audiere. Era adevărat că audierile fuseseră amânate de nouă ori din variate motive; cu toate acestea, numai prima dată audierea a fost amânată pentru o perioadă mai lungă de timp, iar aceasta se întâmplase pe motivul bolii lui X. Guvernul a afirmat în continuare că vasta cantitate de dovezi care trebuiau culese, a contribuit de asemenea la durata totală a procesului.

2. Motivarea Curții

(a) Obligația pozitivă a statului de a investiga și a urmări penal cazurile de abuz sexual

95. Principiile relevante care privesc obligația statului, inerentă Articolului 3 din Convenție, de a investiga cazurile de rele tratamente și în mod particular cele de abuz sexual săvârșite de persoane private, sunt prevăzute în *M.C. împotriva Bulgariei* (NR. 39272/98, §§ 149,151 ȘI 153, ECHR 2003-XII).

96. În privința cerințelor Convenției referitoare la eficacitatea unei anchete, Curtea a decis că aceasta ar trebui să fie capabilă în principiu de a duce la stabilirea faptelor cauzei și la identificarea și pedepsirea celor vinovați. Aceasta nu este o obligație de rezultat, ci una de mijloace. Autoritățile trebuie să fi luat măsurile rezonabile pe care le aveau la dispoziție pentru a obține dovezile privitoare la incident, cum ar fi declarațiile martorilor și probele judiciare, iar o cerință pentru promptitudine și un termen rezonabil de rezolvare sunt implicate în acest context (a se vedea *Denis Vasilyev împotriva Rusiei*, nr. 32704/04, § 100, 17 decembrie 2009, cu trimiteri suplimentare). Promptitudinea reacției autorităților la plângeri este un factor important (a se vedea *Labita împotriva Italiei* (GC), nr. 26772/95, §§ 133 și următoarea, ECHR 2000-IV). În hotărârile Curții a fost acordată atenție chestiunilor cum ar fi deschiderea anchetelor, întârzierea în identificarea martorilor sau în luarea declarațiilor (a se vedea *Mătăсарu și Savițchi împotriva Moldovei*, nr. 38281/08, §§ 88 și 93, 2 noiembrie 2010), perioada de timp până la investigația inițială (a se vedea *Indelicato împotriva Italiei*, nr. 31143/96, § 37, 18 octombrie 2001) și tergiversarea nejustificată a procedurilor penale, rezultând în expirarea termenului de prescripție (a se vedea *Angelova și Iliev*

HOTĂRÂREA Y. ÎMPOTRIVA SLOVENEI

împotriva Bulgariei, nr. 55523/00, §§ 101-103, 26 iulie 2007). Mai mult, fără să aducă atingere rolului ei auxiliar în evaluarea dovezilor, Curtea reamintește că atunci când sunt făcute acuzații în temeiul art.3 din Convenție, Curtea trebuie să aplice un control amănunțit, chiar dacă au fost deja desfășurate anumite proceduri și investigații interne (a se vedea *Cobzaru împotriva României*, nr. 48254/99, § 65, 26 iulie 2007).

97. Reclamanta a pretins că achitarea lui X a fost rezultatul discriminării instanțelor interne împotriva ei, pretinzând că constatările lor erau bazate pe presupuneri incorecte și că omiseseră să cheme martori importanți. În această privință curtea notează faptul că instanțele interne s-au confruntat cu misiunea dificilă de a decide în privința unei chestiuni delicate de abuz sexual pe baza unor declarații ireconciliabile și fără dovezi materiale care să susțină niciuna dintre versiunile evenimentelor prezentate de reclamantă sau de pârât. În decursul investigațiilor și a procesului care a urmat, autoritățile naționale au examinat un număr de martori și au primit trei rapoarte ale unor experți în încercarea de a clarifica situația. În timp ce cele două rapoarte ginecologice nici nu au confirmat, nici nu au infirmat acuzațiile reclamantei (a se vedea paragrafele 22, 42 și 44 de mai sus), celelalte două rapoarte ale experților au tras concluzii contradictorii. Expertul în psihologie clinică a stabilit că reclamanta prezenta simptome clare ale abuzului sexual (a se vedea 23 și 43 de mai sus). Pe de altă parte, expertul ortoped era de părere că, datorită dizabilității lui, X nu avea suficientă forță pentru a o domina pe reclamantă. După evaluarea acestor mărturii contradictorii și având în vedere și luând în considerare posibilitatea ca simptomele reclamantei să fi fost cazate de comportamentul nepotrivit al fostului soț al mamei ei, instanțele interne au fost convinse de opinia expertului ortoped.

98. Curtea observă că, contrar argumentelor reclamantei, concluziile expertului nu par să se fi bazat pe o presupunere despre abilitatea reclamantei de a se apăra în mod activ (a se vedea paragraful 49 de mai sus), ci mai degrabă pe limitarea abilităților fizice ale lui X, expertul afirmând că X nu ar fi putut să-și folosească brațul stâng în unele dintre modalitățile descrise de aceasta. Într-adevăr, pare că opinia lui a fost decisivă pentru soluționarea procesului; cu toate acestea, având în vedere volumul considerabil de probe luate în considerare de instanța de prim grad alături de declarațiile făcute de reclamantă și de X (a se vedea paragrafele 39 și 43-49 de mai sus) precum și faptul că declarația celui din urmă împotriva declarației reclamantei a fost esențială, Curtea nu consideră nerezonabil faptul că Instanța Regională din Maribor a refuzat să accepte probe suplimentare sau că a considerat probele medicale obiective ale dizabilității lui X ca fiind un factor crucial în evaluarea sa.

99. Cu toate acestea, Curtea observă cu îngrijorare faptul că procedurile au fost marcate de un anumit număr de perioade de completă inactivitate. În primul rând poliția nu a înaintat un raport al incidentului plângerii reclamantei către Parchet mai devreme de un an de la concluzionarea investigațiilor și numai când procurorul a solicitat aceasta (a se vedea paragrafele 12-14 de mai sus). Procurorul a solicitat apoi în mod prompt inițierea unei anchete judiciare împotriva lui X (a se vedea paragraful 15 de mai sus); cu toate acestea, judecătorul de instrucție a avut nevoie de douăzeci și unu de luni pentru a lua o hotărâre în privința acestei solicitări (a se vedea paragrafele

HOTĂRÂREA Y. ÎMPOTRIVA SLOVENEI

16-17 de mai sus). Odată ce ancheta a fost încheiată, audierea a fost programată la opt luni după ce a fost confirmată punerea sub acuzare a lui X (a se vedea paragraful 25 de mai sus), cu nerespectarea regulilor de procedură interne (a se vedea paragraful 62 de mai sus). Cu toate acestea, din cauza unei serii de amânări, prima audiere a avut loc în fapt după aproape un și jumătate de la punerea sub acuzare a lui X. În concluzie, au trecut mai mult de șapte ani de la momentul în care reclamanta și-a depus plângerea și până când a fost pronunțată hotărârea instanței de prim grad. Deși nu este posibil a se specula dacă aceste întârzieri pentru care Guvernul nu a înaintat nicio justificare, au prejudiciat în vreun fel rezultatul procedurilor, în opinia Curții acestea nu pot fi reconciliate cu cerințele procedurale pentru promptitudine.

100. Prin urmare, a existat o încălcare din partea statului a obligației procedurale ce îi revine temeiul art. 3 din Convenție.

(b) Protejarea integrității personale a reclamantei în timpul procedurilor penale legate de abuzul sexual comis împotriva ei

101. Curții i se cere să analizeze dacă în timpul procedurilor penale legate de presupusele agresiuni sexuale comise asupra reclamantei, statul a acordat suficientă protecție dreptului ei la respectarea vieții private și mai ales integrității personale. Astfel, în chestiune nu este un act din partea statului, ci presupusa lipsă ori caracterul inadecvat al măsurilor luate în scopul protejării drepturilor victimei în timpul procedurilor penale. În legătură cu aceasta Curtea reamintește că în timp ce scopul principal al articolului 8 este acela de a proteja individul împotriva amestecului arbitrar al autorităților publice, acesta nu doar impune statului să se abțină de la un astfel de amestec: în plus față de acest angajament negativ ar putea exista obligații pozitive inerente pentru respectarea vieții private sau de familie. Aceste obligații pot consta în adoptarea unor măsuri destinate asigurării respectului la viață privată chiar în sfera relațiilor între indivizi. (a se vedea *X și Y împotriva Olandei*, 26 martie 1985, § 23, seria A, nr. 91).

102. Delimitarea între obligațiile pozitive și cele negative ale statului în temeiul art.8 nu se pretează la o definiție exactă; principiile aplicabile sunt, totuși, similare. În ambele contexte trebuie acordată atenție echilibrului corect care trebuie găsit între interesele concurente relevante (a se vedea *White împotriva Suediei*, nr. 42435/02, § 20, 19 septembrie 2006).

103. În privința conflictului între interesele apărării și cele ale martorilor în timpul procedurilor penale, Curtea a susținut deja cu numeroase ocazii că procedurile penale ar trebui organizate într-un asemenea mod încât să nu pericliteze în mod nejustificat viața, libertatea sau securitatea martorilor și în particular aceea a victimelor chemate să depună mărturie, sau a intereselor care le revin în general din domeniul de aplicare al art.8 din Convenție. Așadar, interesele apărării trebuie puse în balanță cu cele ale martorilor sau victimelor chemate să depună mărturie (a se vedea *Doorson*, citat mai sus § 70). În special procedurile penale legate de infracțiuni de natură sexuală sunt deseori percepute ca un calvar de către victimă, în mod particular atunci când aceasta este confruntată fără voia sa cu pârâtul. Aceste caracteristici sunt chiar mai accentuate în cauzele care

HOTĂRÂREA Y. ÎMPOTRIVA SLOVENEI

implică un minor. De aceea, în astfel de proceduri trebuie luate anumite măsuri cu scopul protejării victimei, cu condiția ca acestea să poată fi reconciliate cu exercitarea adecvată și efectivă a drepturilor apărării (a se vedea *S.N. împotriva Suediei*, citat mai sus, § 47, și *Aigner împotriva Austriei*, nr. 28328/03, § 35, 10 mai 2012).

104. În cazurile aduse până la ora actuală în fața Curții, reușita autorităților interne de a găsi un echilibru corect între interesele concurente ale apărării, în special dreptul acuzatului prevăzut în articolele 6 și 3 § (d), de a interoga martori, și drepturile victimelor în temeiul art. 8, a fost adusă în chestiune de către acuzat. În mod contrar, în prezenta cauză Curtea este chemată să examineze această chestiune din perspectiva presupusei victime. În soluționarea problemei Curtea va lua în considerare criteriile prevăzute în instrumentele internaționale relevante (a se vedea paragrafele 69-72 de mai sus). În această privință, Curtea reține că Convenția Consiliului Europei pentru Prevenirea și Combaterea Violenței împotriva Femeii și a Violenței Domestice le cere părților contractante să ia măsurile legislative și de altă natură necesare pentru protejarea drepturilor și intereselor victimelor. Aceste măsuri cuprind, printre altele, protecția împotriva intimidării și victimizării repetate, posibilitatea victimelor de a se exprima și de a-și prezenta și de a le fi examinate în mod corespunzător părerile, nevoile și îngrijorările și posibilitatea, în condițiile în care dreptul intern aplicabil o permite, de a depune mărturie în absența presupusului făptuitor. În plus, Directivele UE, care stabilesc un standard minim al drepturilor, susținerii și protecției victimelor infracțiunilor, prevăd, printre altele, faptul că interviurile victimelor trebuie să se desfășoare fără întârzieri nejustificate și că examinările medicale trebuie să fie reduse la minim.

105. În privința manierei în care au fost protejate drepturile reclamantei în procedurile penale în chestiune, Curtea notează, în primul rând, faptul că mărturia pe care aceasta a depus-o la proces a furnizat singura probă directă în cauză. În plus, alte mărturii prezentate au fost contradictorii, raportul psihologului care confirma abuzul sexual fiind contrazis de raportul ortopedului. În lumina acestui fapt, trebuie reiterat faptul că interesul unui proces echitabil cere să i se dea oportunitatea apărării de a interoga reclamanta, care la momentul respectiv nu mai era minoră. Cu toate acestea, trebuie stabilit dacă maniera în care a fost chestionată reclamanta a respectat un raport corect între integritatea ei personală și drepturile la apărare ale lui X.

106. În această privință Curtea reamintește că, în general, drepturile pârâtului în temeiul art. 6 §§ 1 și 3 (d) cer să i se acorde o oportunitate adecvată și corespunzătoare de a contesta și interoga un martor împotriva lui, fie atunci când dă declarațiile sau la o etapă ulterioară în timpul procedurilor (a se vedea *Saidi împotriva Franței*, 20 septembrie 1993, § 43, Seria A nr. 261-C și *A.M. împotriva Italiei*, nr. 37019/97, § 25, ECHR 1999-IX). Mai mult, Curtea trebuie să fie precaută în evaluarea unei anumite linii de interogare, având în vedere că rolul de a decide admisibilitatea și relevanța probelor revine în primul rând autorităților naționale competente (a se vedea *Schnek împotriva Elveției*, 12 iulie 1988, § 46, Seria A nr. 140 și *Engel și alții împotriva Olandei*, 8 iunie 1976, § 91, Seria A nr. 22). Acestea fiind spuse, Curtea deja a subliniat că dreptul unei persoane de a se apăra nu îi dă un drept nelimitat de a folosi orice argumente (a se vedea *mutatis mutandi*, *Brandstetter împotriva Austriei*, 28 august 1991, § 52, Seria A nr. 211). Așadar, de vreme ce o

HOTĂRÂREA Y. ÎMPOTRIVA SLOVENEI

confruntare directă între pârâții acuzați de infracțiuni de abuz sexual și presupusele lor victime, implică riscul traumatizării suplimentare a celor din urmă, Curtea este de opinie că interogarea personală de către acuzați ar trebui să facă obiectul unei examinări foarte atente de către instanțele naționale, cu atât mai mult cu cât întrebările sunt de natură mai intimă.

107. Interogarea reclamantei s-a desfășurat pe parcursul a patru audieri (a se vedea paragrafele 31, 32, 34-38 și 40 de mai sus), ținute în decursul a mai mult de șapte luni, o perioadă lungă de timp, care, în opinia Curții, stârnește îngrijorare, mai ales având în vedere absența oricărui motiv aparent pentru intervalele lungi de timp dintre audieri. Mai mult, la două dintre aceste audieri, X, pârâțul, care era în mod obișnuit reprezentat de un avocat în decursul procedurilor, a interogat-o personal pe reclamantă. Pe lângă faptul că a pretins că era în incapacitatea fizică de a o abuza, X și-a bazat interogarea pe premisa că reclamanta îl considerase o persoană de încredere și îi căutase compania, și nu invers, și că acuzațiile pe care le-a făcut împotriva lui fuseseră provocate de dorința mamei de a-l extorca de bani. În consecință, majoritatea întrebărilor lui X au avut o natură clar personală.

108. Curtea observă că o parte dintre întrebările adresate de X au fost formulate de așa natură încât să sugereze răspunsurile și altele au fost puse de mai multe ori (a se vedea paragrafele 34 și 36 de mai sus). De asemenea X a contestat în permanentă veridicitatea răspunsurilor reclamantei, oferind propria versiune a evenimentelor. Desigur că apărării trebuia să i se permită o anumită libertate de a contesta corectitudinea și credibilitatea reclamantei și de a expune posibilele neconcordanțe din declarațiile ei. Cu toate acestea, Curtea consideră că interogarea nu ar trebui folosită ca o modalitate de intimidare și umilire a martorilor. În această privință, Curtea este de părere că unele dintre întrebările și remarcile lui X, care sugerau fără a se baza pe probe, că reclamanta putea plânge la comandă pentru a manipula oamenii, că disconfortul i-ar fi putut fi diminuat luând prânzul cu el, sau că îi spusese despre dorința ei de a domina bărbății, nu aveau numai scopul de a ataca credibilitatea reclamantei, ci și de a-i denigra caracterul.

109. Curtea consideră că era în primul rând responsabilitatea președintelui completului de judecată de a se asigura că respectul pentru integritatea personală a reclamantei era protejat în mod adecvat în timpul procesului. În opinia sa, caracterul sensibil al situației în care reclamanta a fost interogată direct, în detaliu și vreme îndelungată de către bărbatul pe care l-a acuzat de agresiune sexuală asupra ei, cerea ca președintele completului de judecată să supervizeze forma și conținutul întrebărilor și comentărilor lui X și să intervină dacă era necesar. Într-adevăr, procesul-verbal al audierilor arată că președintele completului de judecată i-a interzis lui X să pună anumite întrebări care nu aveau relevanță în cauză. Cu toate acestea, Curtea este de părere că insinuările jignitoare ale lui X la adresa reclamantei depășesc de asemenea limita a ceea ce poate fi considerat tolerabil cu scopul de a-i permite pârâțului să realizeze o apărare eficientă și ar fi cerut o reacție similară din partea instanței. Având în vedere gama largă a interogării care i-a fost acordată lui X, în opinia Curții, limitarea remarcilor lui personale nu ar fi restricționat în mod necorespunzător drepturile lui la apărare. Dar acest lucru ar fi diminuat o experiență care a fost în mod evident stresantă pentru reclamantă (a se vedea paragrafele 37 și 38 de mai sus).

HOTĂRÂREA Y. ÎMPOTRIVA SLOVENEI

110. În continuare, în privința afirmației reclamantei potrivit căreia avocatul M. ar fi trebuit recuzat de la reprezentarea lui X în timpul procedurilor, după ce fusese consultat de către aceasta în legătură cu agresiunea sexuală chiar înainte ca poliția să fie informată despre chestiune, nu este sarcina Curții de a specula dacă și în ce capacitate este posibil ca reclamanta și M să se fi cunoscut înainte de proces, aceasta fiind sarcina autorităților naționale. Totuși, se pare că în temeiul legilor interne, posibilitatea consultării informale anterioare procesului între reclamantă și M. nu aduce în discuție un conflict de interese care ar putea conduce la recuzarea celui din urmă (a se vedea paragrafele 29,31 și 40-42 de mai sus). Așadar, constatând că reclamanta nu a invocat niciun motiv statutar în suportul cererii ei de a-l recuza pe M., Instanța Teritorială din Maribor a respins cererea reclamantei.

111. Cu toate acestea, presupunând că acuzația reclamantei era adevărată, Curtea nu poate să nu ia în considerare faptul că efectul psihologic negativ al faptului de a fi interogată de M. a depășit în mod considerabil neliniștea pe care reclamanta ar fi simțit-o dacă ar fi fost interogată de un alt avocat. În consecință, această considerație nu ar fi trebuit complet neglijată atunci când s-a hotărât dacă M. ar fi trebuit recuzat din calitatea de avocat al lui X. Mai mult, într-o notă mai generală, Curtea ar vrea să adauge că orice informație pe care e posibil ca M. să o fi primit de la reclamantă, în calitatea lui de avocat, chiar fără un contract de asistență juridică, ar fi trebuit tratată cu confidențialitate și nu ar fi trebuit folosită în beneficiul unei persoane cu interese opuse în aceeași cauză. Astfel, Curtea consideră că legea internă privitoare la recuzarea unui avocat, sau maniera în care aceasta a fost aplicată în cauza prezentă, nu au luat suficient în considerare interesele reclamantei.

112. În ultimul rând, reclamanta s-a plâns că B., expertul ginecolog care a fost chemat pentru a stabili dacă reclamanta participase la un sexual la data faptelor, a obligat-o să răspundă unui număr de întrebări acuzatoare fără legătură cu sarcina lui. În această privință Curtea consideră mai întâi că integritatea personală a victimelor infracțiunilor în timpul procedurilor penale trebuie, prin însăși natura situației, să fie în primul rând protejată de autoritățile publice care derulează procedurile. În această privință, Curtea este de părere că autorităților li se cere de asemenea să se asigure că ceilalți participanți la proceduri, care sunt chemați să-i asiste în investigație sau în procesul de luare a deciziilor, le tratează pe victime și pe alți martori cu demnitate și nu le provoacă neplăceri care nu sunt necesare. În legătură cu prezenta cauză, se observă că, indiferent de statutul lui B. în proceduri, Guvernul nu a contestat faptul că statul poate fi considerat responsabil pentru comportamentul lui. Curtea nu vede niciun motiv pentru a hotărî altfel, observând că expertul a fost numit și examinarea contestată a fost comandată de judecătorul de instrucție în exercitarea puterilor lui judecătorești.

113. În continuare, în privința examinării reclamantei de către B, Curtea observă că acesta a confruntat-o pe reclamantă cu constatările poliției și ale raportului expertului ortoped și a chestionat-o în legătură cu motivul din care nu s-a apărut cu mai multă hotărâre (a se vedea paragraful 22 de mai sus), abordând astfel chestiuni care într-adevăr nu aveau legătură cu problema pe care i se ceruse s-o examineze. În opinia Curții, întrebările și remarcile lui B., precum și

HOTĂRÂREA Y. ÎMPOTRIVA SLOVENEI

constatări legale pe care le-a făcut în calitate de expert, au depășit sfera obligațiilor sale, precum și a expertizei lui medicale. Mai mult, nu rezultă că B ar fi fost pregătit pentru a efectua interviuri cu victimele abuzului sexual; astfel este greu de determinat care ar fi fost scopul intervenției lui în chestiuni care intrau în sfera de competență a autorităților judiciare și de urmărire penală. Mai important, după cum a argumentat și reclamanta, aceasta a fost pusă în poziția de a se apăra, ceea ce, în opinia Curții, a adăugat în mod inutil stresului procedurilor penale.

114. Curtea este conștientă de faptul că autoritățile interne și în mod particular judecătorul completului de judecată al cauzei în speță, a avut sarcina delicată de a pune în balanță interese concurente și de a asigura exercitarea efectivă a dreptului pârâtului la asistență legală și la interogarea martorului care era împotriva lui. Este de asemenea adevărat că au fost luate un număr de măsuri care să prevină traumatizarea suplimentară a reclamantei. Declarația ei în fața judecătorului de instrucție a fost făcută în absența pârâtului și a avocatului acestuia, publicul a fost exclus de la proces, iar pârâtul a fost scos din sala de judecată atunci când reclamanta a depus mărturie (a se vedea paragrafele 18, 29, 31 și 34 de mai sus). Din cauza stresului reclamantei în timpul mărturiei pe care a depus-o și în timpul interogării, audierile au fost întrerupte de mai multe ori pentru câteva minute sau au fost reprogramate pentru alte date (a se vedea paragrafele 31, 37 și 38 de mai sus). Mai mult, președintele completului de judecată l-a avertizat pe pârât să nu repete întrebări în timpul interogării și a interzis un anumit număr de întrebări (a se vedea paragraful 36 de mai sus). Cu toate acestea, în opinia Curții, relația pre-existentă între reclamantă și pârât și natura delicată a subiectului, precum și vârsta tânără a reclamantei - era minoră la momentul la care presupusa agresiune sexuală a avut loc - au fost chestiuni deosebit de sensibile care au cerut o abordare corespunzător de sensibilă din partea autorităților atunci când au desfășurat procedurile penale în chestiune. Luând în considerare caracterul cumulativ al factorilor analizați mai sus, care au avut un efect negativ asupra integrității personale a reclamantei (a se vedea paragrafele 107-13 de mai sus) Curtea consideră că aceștia au depășit în mod substanțial nivelul de disconfort inerent poziției de martor în calitate de victimă a unor presupuse agresiuni sexuale și ca atare nu pot fi justificate de cerințele unui proces echitabil.

115. Așadar, Curtea este de părere că maniera în care au fost desfășurate procedurile penale în prezenta cauză nu a reușit să-i asigure reclamantei protecția necesară în așa fel încât să găsească un echilibru corect între drepturile și interesele ei protejate de art.8 și drepturile pârâtului protejate de art.6 din Convenție.

116. Rezultă că a existat o încălcare a art.8 din Convenție.

II. APLICAREA ARTICOLULUI 41 DIN CONVENȚIE

(...)

PENTRU ACESTE MOTIVE CURTEA

1. Declară în mod unanim cererea admisibilă;

HOTĂRÂREA Y. ÎMPOTRIVA SLOVENEI

2. Hotărăște, unanim, că a existat o încălcare a art.3 din Convenție din cauza eșecului autorităților statului pârât de a asigura o investigație promptă și urmărire penală a plângerilor de agresiune sexuală ale reclamantei;

3. Hotărăște, cu șase voturi pentru și unul împotriva, că a existat o încălcare a art.8 din Convenție referitoare la eșecul autorităților statului pârât de a proteja integritatea personală a reclamantei în timpul procedurilor penale privind agresiunea sexuală săvârșită împotriva ei;

4. Hotărăște unanim.

(a) că statul pârât trebuie să plătească reclamantei, în termen de trei luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, în conformitate cu art.44 § 2 din Convenție, următoarele sume:

(i) 9500 EUR (nouă mii cinci sute de euro),) plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit, pentru prejudiciu moral;

(ii) 4000 EUR (patru mii de euro), plus orice sumă care poate fi datorată de reclamantă cu titlu de impozit, pentru cheltuieli de judecată;

(b) că de la expirarea termenului menționat și până la efectuarea plății, aceste sume trebuie majorate cu o dobândă simplă, la o rată egală cu rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, aplicabilă pe parcursul acestei perioade și majorată cu trei puncte procentuale;

5. Respinge unanim cererea de acordare a unei reparații echitabile pentru celelalte capete de cerere;

Redactată în limba engleză, apoi comunicată în scris la 28 mai 2015, în temeiul art. 77 §§ 2 și 3 din Regulamentul Curții.

Claudia Westerdiek

Mark Villiger

Grefier

Președinte

În conformitate cu art.45 § 2 din Convenție și cu Hotărârea judecătorească 74 § 2 din Regulamentul Curții, opinia separată a Judecătorului Yudkivska este anexată acestei hotărâri.

M.V.

C.W.

(...)

Date de contact Proiectul „VioGen – RoJust”

Adresă: Intrarea Camil Petrescu, nr. 5, Sector 1, București

Telefon: +40 21 313 0059

Mail: secretariat@anes.gov.ro

Mai multe informații despre proiect pot fi accesate la următoarele linkuri:

<https://anes.gov.ro/viogen-rojust/>

<https://www.facebook.com/egalitadedesanse>